

Sygn. akt: I C 117/16

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

5 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kościerzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Karolina Kozieł

Protokolant: Magdalena Zinka

po rozpoznaniu 5 grudnia 2017 r. w Kościerzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Ł. E.**

przeciwko **(...) S. A. w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powoda Ł. E. kwotę 40000,- zł (czterdzieści tysięcy 00/100) z odsetkami liczonymi od tej kwoty w wysokości ustawowej od 19.09.2015 r. do 31.12.2015 r. a w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powoda Ł. E. kwotę 4817,- zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

3. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kościerzynie kwotę 2675,60,- zł (dwa tysiące sześćset siedemdziesiąt pięć 60/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych od uiszczenia których powód był zwolniony.

Sygn. akt I C 117/16

UZASADNIENIE

Powód Ł. E. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 40.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2011 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że powód w dniu 6 listopada 2002 roku w K. jako pasażer uczestniczył w wypadku komunikacyjnym. Sprawca wypadku umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując bez wymaganych uprawnień w stanie nietrzeźwości o stężeniu 3,4 promila alkoholu we krwi samochodem marki M. (...) nie zachował należytych środków ostrożności i zjechał na przeciwległy pas ruchu w wyniku czego doprowadził do zderzenia z jadącym z naprzeciw samochodem marki V. (...) kierowanym przez A. K. (1), w wyniku czego powód Ł. E. doznał poważnych obrażeń ciała. Z miejsca zdarzenia powód został przewieziony do Szpitala (...) w K., gdzie przebywał w okresie od 6.11.2001 r. do 12.11.2001 r. U powoda rozpoznano złamanie ścian oczodołu lewego, dolnej – z wyłamaniem płytki kostnej o dł 1,6 cm do wnętrza oczodołu na głębokość 2 mm, bocznej – z wgłębieniem elementów kostnych do wnętrza a oczodołu na głębokość 2-3 mm, ponadto złamanie bocznej ścianki zatoki szczękowej, z wgłębieniem odłamów do jej wnętrza na głębokość ok. 1 cm, organizujący się wysięk w świetle

zatoki, zajmujący połowę swej objętości, pogrubienia śluzówki małżowin nosowych i zachyłka zębodołowego prawej zatoki szczękowej. Po konsultacji okulistycznej stwierdzono krwiak powiek, wylew podspojówkowy. Konsultacja laryngologiczna wykazała natomiast mocno skrzywioną przegrodę nosową. Wypis ze szpitala zawierał wskazania do dalszego leczenia w Poradni Chirurgicznej, laryngologicznej, Poradni Kliniki (...). W terminie od 10.01.2015 r. do 19.01.2015 r. powód przebywał w Szpitalu w S. (...) z powodu pogorszenia widzenia trwającego od 2-3 tygodni. Następnie w dniu 31.05.2015 r. powód zgłosił się do (...) w G. na Oddział (...), gdzie przebywał do 02.06.2015 r. Przeprowadzono zabieg operacyjny. Następstwa urazów jakich doznał powód w związku z wypadkiem, miały i nadal mają wielki wpływ na funkcjonowanie powoda. Dokuczały mu bóle głowy, problemy zatokowe, zniekształcenie policzka lewego. Musiał zrezygnować z pracy zawodowej, a był człowiekiem aktywnym zawodowo, pracował jako budowlaniec. Z uwagi na problemy okulistyczne i urazy czaszki nie mógł podnosić ciężarów. Z dnia na dzień stał się człowiekiem zależnym od pomocy najbliższych, obolałym i niesprawnym. Powód od dnia wypadku intensywnie leczył się, jednakże nie widział poprawy swojego wzroku. Do dnia dzisiejszego odczuwa silne dolegliwości bólowe, przyjmuje środki farmakologiczne, w przyszłości czego go operacja zaćmy. Jest zależny od osób trzecich, a prośenie o pomoc jest dla niego uwłaczające. Ponadto wciąż cierpi z powodu lęków po wypadku, jego stan emocjonalny jest znacznie obniżony.

Powód w dniach 26.03.2002 r. i 09.02.2015 r. zgłosił ubezpieczycielowi roszczenia w związku z uszkodzeniem ciała oraz wywołaniem rozstroju zdrowia. W odpowiedzi (...) SA w W. decyzją z dnia 18.09.2015 r. przyznał powodowi łączną kwotę 5.000 złotych.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...)SA w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż szkoda doznana przez powoda w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 6 listopada 2001 roku została objęta ochroną ubezpieczeniową pozwanego i powód otrzymał z tytułu negatywnych następstw tego wypadku zadośćuczynienie w wysokości 5.000 złotych, z czego kwota 1.500 zł została wypłacona w dniu 26 marca 2002 r. w toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego bezpośrednio po wypadku, zaś w a dniu 18 lutego 2015 roku dopłacił do sumy zadośćuczynienia kwotę 3.500 złotych. Pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne bezpośrednio po wypadku, lecz akta szkodowe, które wówczas zostały zgromadzone, obecnie nie znajdują się w posiadaniu pozwanego ze względu na ich utylizację. Powód po 2002 r., gdy otrzymał odszkodowanie nie zgłaszał dodatkowych roszczeń, aż do 2014 roku. Dodatkowa kwota zadośćuczynienia w wysokości 40.000 złotych ponad kwotę wypłaconą przez pozwanego jest żądaniem znacznie wygórowanym, krzywda doznana przez powoda wskutek wypadku nie uzasadnia tego żądania. Zdaniem pozwanego, wskazana przez powoda dolegliwość zdrowotna nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowo skutkowym w przedmiotowym wypadkiem z 2001 r. Wskazywane przez powoda uszkodzenie wzroku lewego oka nie jest bowiem następstwem wypadku, lecz wynika ze schorzenia samoistnego. Z dokumentacji medycznej przedstawionej przez powoda wynika, że w 2005 roku doznał on zapalenia błony naczyniowej lewego oka skutkującego zmętnieniem ciała szklistego i w efekcie osłabieniem wzroku, co nie może być następstwem wypadku z 2001 roku, bowiem między wypadkiem a wystąpieniem zapalenia upłynęły 4 lata, zaś układ kostny zatok w tym czasie wygoił się i nie mógł mieć wpływu na zapalenie gałki ocznej. Powód już wówczas doznawał przewlekłego stanu zapalnego zatok szczękowych, który stanowi schorzenie niezależne od wypadku. Otrzymana przez powoda w 2002 roku kwota zadośćuczynienia miała inną siłę nabywczą niż obecnie i stanowiła w tamtym czasie sumę adekwatną do doznanej przez powoda krzywdy. Mimo tego, w związku ze zgłoszeniem przez powoda dodatkowego roszczenia w 2015 roku pozwany zdecydował się dopłacić do niej kwotę 3.500 złotych z tytułu następstw wypadku. Doznane przez powoda w wyniku wypadku z 2001 r. cierpienia pozostawiły stosunkowo niewielki uszczerbek na zdrowiu powoda (5%).

Zdaniem pozwanego powództwo powinno ulec oddaleniu.

Powód postanowieniem z 4 kwietnia 2016 r. został zwolniony od kosztów sądowych w całości. (k.52)

Sąd ustalił, co następuje:

6 listopada 2001r. w miejscowości K. doszło do wypadku drogowego. Kierujący samochodem marki M. (...), naruszając zasady ruchu drogowego, będąc w stanie nietrzeźwości, doprowadził do zdarzenia z pojazdem osobowym marki V. (...), który prowadził A. K. (1). Powód Ł. E. jechał jako pasażer. W wyniku zdarzenia A. K. (1) poniósł śmierć. Sprawca wypadku został prawomocnie skazany. Sprawcą wskazanego wyżej zdarzenia drogowego był kierujący samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) – A. K. (2). Pojazd kierowany przez sprawcę, był przedmiotem ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z (...) S.A. w W..

Z miejsca zdarzenia powód został zabrany karetką do szpitala w K., w którym przebywał w okresie od 6 listopada 2001 r. do 12 listopada 2001 r.

W wyniku zdarzenia powód miał uszkodzoną lewą stronę twarzy, w lewym policzku wgłębienie na 2 cm, uszkodzone lewe oko, wstrząśnienie mózgu.

Dowód :- wyrok k. 13-14,

- dokumentacja medyczna k. 19-50,

- zeznania powoda Ł. E.

w charakterze strony k.. 144v w zw. z k. 77-77v,

- zeznania świadka H. E. k. 78
- dokumentacja znajdująca się w aktach szkody PL (...)

W wyniku wypadku Ł. E. doznał obrażeń w postaci złamania ścian oczodołu lewego, dolnej – z wyłamaniem płytki kostnej o długości 1,6 cm do wnętrza oczodołu na głębokość 2 mm, bocznej – z wgłębieniem elementów kostnych do wnętrza oczodołu na głębokość 2-3 mm, ponadto złamania bocznej ścianki zatoki szczękowej, z wgłębieniem odłamów do jej wnętrza na głębokość ok. 1 cm, organizującego się wysięku w świetle zatoki, zajmujący połowę swej objętości, pogrubienia śluzówki małżowin nosowych i zachyłka zębodołowego prawej zatoki szczękowej.

W 2005 roku (cztery lata po wypadku) u powoda pojawiły się dolegliwości związane ze wzrokiem.

W 2005 r. powód leczony był w Szpitalu w S. z powodu zapalenia błony naczyniowej oka lewego.

Od 2014 roku jest leczony w Poradni Okulistycznej (...) i Klinice (...). W historii choroby z Poradni Okulistycznej (...) stwierdzono „ dno widoczne fragmentarycznie, górna siatkówka i biegun tylny przylega, dół widoczny mgliście, zmiany najprawdopodobniej pourazowe, przewlekłe. Z karty informacyjnej z Kliniki (...) w rozpoznaniu stwierdzono: stan po urazie twarzoczaszki 2001 r.

W 2015 r. powód był operowany w Klinice (...) gdzie usunięto mu zmętniałe ciało szkliste.

Powołany w sprawie biegły sądowy z zakresu okulistyki, po dokonaniu oględzin sądowo-lekarskich powoda oraz na podstawie zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji okulistycznej stwierdził, iż od wypadku komunikacyjnego w 2001 r. do operacji okulistycznej powoda w 2015 r. upłynęło 14 lat. Bezpośrednio po wypadku stwierdzono zmiany pourazowe siatkówki i naczyńówki oka lewego. Schorzenie lewego oka wystąpiły po wypadku i trwają do chwili obecnej. Trwały uszczerbek na zdrowiu ustalono przy ostrości wzroku oka prawego i oka lewego na 2,5%, przy koncentrycznym zwężeniu pola widzenia oka lewego na 20,0%. Łącznie ustalono trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 22,5%. Obrażenia jakich doznał powód wpływają na dalsze funkcjonowanie jego organizmu. Występują zaburzenia funkcjonowania narządu wzroku. Powód nie ma możliwości całkowitego powrotu do zdrowia. Będzie do końca życia odczuwał skutki wypadku. Struktura anatomiczna oka lewego została trwale naruszona wskutek urazów. Nie wymagał i nie wymaga opieki osób trzecich.

Dowód: - opinia z dnia 1.09.2016 r. biegłego sądowego

W. N. specjalisty okulisty k. 82-88,

Powód obecnie odczuwa silne bóle głowy, które są związane ze zmianą pogody jak również nie może wykonywać ciężkich robót, podnosić ciężkich przedmiotów, co skutkuje bólem głowy. Z tego powodu przyjmuje leki przeciwbólowe. Cierpi też na schorzenia zatok. Do chwili obecnej powód ma zeszpeconą twarz (wkłęśnięty lewy policzek). Przed wypadkiem nie cierpiał na żadne schorzenia zatokowe. Nie miał też problemów ze wzrokiem. Przed wypadkiem powód był osobą zdrową. Nie uległ jakimkolwiek wypadkowi, nie miał urazu głowy.

Po wypadku, był w stanie sam funkcjonować, jednak zajmowała się nim mama – H. E.. Zmieniała mu ona opatrunki, opiekowała się nim, chodziła do lekarzy.

W chwili wypadku powód miał 17 lat uczęszczał do gimnazjum dla dorosłych, miał praktyki w sklepie hydraulicznym. W wypadku zginął jego najbliższy kolega. Powód był załamany psychicznie, ciągle płakał. Po wypadku rozpoczął naukę w liceum ogólnokształcącym dla dorosłych, którą przerwał. Następnie pracował u kolegi w firmie budowlanej. Nie posiada prawa jazdy.

Dowód: - dokumentacja medyczna k. 19-50,

- zeznania powoda Ł. E.

w charakterze strony k.. 144v w zw. z k. 77-77v,

- zeznania świadka H. E. k. 78
- dokumentacja z akt szkody PL (...)

26 marca 2002 roku pozwany wypłacił powodowi kwotę 1.500 złotych tytułem zadośćuczynienia. Decyzją z 9 lutego 2015 r. w oparciu o art. 445 § 1 kc przyznał powodowi dopłatę zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę w wysokości 3.500 złotych.

23 lipca 2015 r. powód złożył odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o wypłatę 47.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Pismem z dnia 18 września 2015 roku pozwany stwierdził, że nie znajduje podstaw do zmiany swoje stanowiska uważając, że szkoda została całkowicie naprawiona, a przyznana kwota 5.000 zł uwzględnia całokształt okoliczności sprawy, następstwa zdarzenia i spełnia swoją funkcję kompensacyjną.

Zgodnie z treścią wyroku karnego sprawca był zobowiązany do naprawienia szkody w części na rzecz Ł. E. w kwocie 2.000 złotych, kwotę tę w ratach A. K. (2) uiścił powodowi.

Dowód: - wyrok k. 13-14,

- pismo (...) z dnia 18.09.2015 r. k. 15-16,

- korespondencja e-mail k. 17,

- pismo (...) z dnia 9.02.2015 r. k. 18,

- zeznania powoda Ł. E.,

- w charakterze strony k.. 144v w zw. z k. 77-77v.
- dokumentacja z akt szkody PL (...)

Sąd rozważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda, zeznań świadka H. E., opinii biegłego sądowego W. N. – specjalisty okulisty oraz dokumentacji znajdującej się w aktach szkody. Na podstawie zeznań powoda oraz zeznań świadka H. E. (matki powoda) ustalono sytuację życiową powoda przed i po wypadku. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, jako szczegółowe, spójne i logiczne oraz zbieżne wzajemnie. Zeznania te są także zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Odnośnie charakteru urazów jakich doznał w wyniku wypadku powód oraz ich trwałości Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego W. N. – specjalisty okulisty. Opinia ta w ocenie Sądu jest miarodajna i wyczerpująca, sporządzona została przez osobę posiadającą odpowiednie do ustalenia tych okoliczności kwalifikacje i wynika z niej, że powód doznał łącznie trwałego uszczerbku w wymiarze 22,5%.

Opinia nie była też kwestionowana przez powoda natomiast przez pozwanego została zakwestionowana po upływie wskazanego terminu, bo na rozprawie 5 grudnia 2017 roku (termin do złożenia zarzutów upłynął w dniu 18 listopada 2016 r.).

Zdaniem Sądu twierdzenia i wnioski zawarte w opinii powołanego biegłego zostały dostatecznie udowodnione i dlatego Sąd w całości zaliczył ją do materiału dowodowego będącego podstawą ustaleń w niniejszej sprawie.

Sąd, na wniosek powoda, postanowieniem z 15 grudnia 2016 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii szczękowo – twarzowej. Następnie z uwagi na brak dostępnych biegłych sądowych z zakresu tej specjalizacji zmieniono powyższe postanowienie dopuszczając dowód z Instytutu (...) w K. celem sporządzenia opinii przez lekarzy z zakresu chirurgii szczękowo-twarzowej na wskazane w nim okoliczności. Jednakże wobec cofnięcia wniosku o powołanie biegłego chirurga szczękowo-twarzowego pismem z 28.07.2017 r. przez stronę powodową na rozprawie 5 grudnia 2017 r. Sąd uchylił powyższe postanowienie.

Na podstawie akt sprawy, akt szkody i zgromadzonych w nich dokumentów ustalono fakt skazania sprawcy wypadku wyrokiem karnym skazującym za popełnienie przestępstwa oraz dane dotyczące przebiegu postępowania likwidacyjnego w związku ze zgłoszeniem szkody. Dowód z akt szkody przeprowadzono na rozprawie 5 grudnia 2017 roku.

Powód swoje roszczenie kierował przeciwko pozwanemu jako odpowiedzialnemu z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku. Zasada odpowiedzialności pozwanego na podstawie przepisów art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz związanie Sądu orzekającego, co do faktu popełnienia przestępstwa wyrokiem karnym skazującym (art. 11 k.p.c.) wydanym przeciwko sprawcy wypadku nie były w tej sprawie sporne. Ponadto odpowiedzialność ta wynika również z art. 9 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) z dnia 22 maja 2003r. (Dz.U.124, poz.1152 ze zmianami). Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z przepisów dalszej części wskazanej ustawy wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest m.in. uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia. (art. 34 ust. 1 ustawy).

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 k.c.).

Powyższa regulacja wskazuje, iż wyrządzenie szkody skutkuje powstaniem więzi materialnoprawnej między poszkodowanym a ubezpieczycielem posiadacza pojazdu. Powstanie szkody powoduje zarówno po stronie ubezpieczyciela jak i ubezpieczającego odpowiedzialność o charakterze akcesoryjnym, gdzie ubezpieczyciel i posiadacz pojazdu nie odpowiadają wprawdzie solidarnie, ale zapłata przez jednego z nich zwalnia pozostałego. Stąd jest to tzw. odpowiedzialność *in solidum*, która istnieje od chwili ustalenia obowiązku naprawienia szkody osobie poszkodowanej.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczającego jest przy tym tożsamy z zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego i znajdują wobec niego zastosowanie przepisy prawa cywilnego dotyczące odpowiedzialności posiadacza pojazdu i wymagalności roszczeń wobec niego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.05.1972r. I CR 57/72).

W myśl przepisu art. 436 §1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch środka komunikacji. Przepis ten reguluje więc odpowiedzialność posiadacza pojazdu na zasadzie ryzyka, przy czym odpowiedzialność na podstawie powołanego przepisu może być wyłączona, tylko jeśli szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności. Tylko te przyczyny wymienione powyżej stanowią podstawę zwolnienia z odpowiedzialności.

W zawisłej sprawie nie zachodzi żadna z przyczyn wyłączających odpowiedzialność posiadacza pojazdu. Skoro więc ponosi on odpowiedzialność za powstałą szkodę na podstawie art. 436 §1 k.c. w zw. z art. 435 k.c., to ponosi ją również i ubezpieczyciel. Wskazać należy, że pozwany będący ubezpieczycielem sprawcy szkody, już na etapie postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność wypłacając zadośćuczynienie w łącznej kwocie 5.000,- zł.

Zakres tej odpowiedzialności regulują dalsze przepisy, tj. art. 444 k.c. przewidujący, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty oraz art. 445 k.c. normujący zadośćuczynienie, czyli możliwość przyznania poszkodowanemu, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Stwierdzić należy, iż zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje jednocześnie wszelkie cierpienia, zarówno fizyczne jak i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną przez poszkodowanego krzywdę, przyznawaną jednorazowo.

Jednocześnie trzeba zaakcentować, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, choć nie może ona być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, czyli winna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.02.1962r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107).

Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno uwzględniać także okoliczności mające wpływ na wymiar krzywdy, a więc takie czynniki, jak stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, nieodwracalny charakter następstw nieszczęśliwego wypadku, wiek poszkodowanego, stopień winy ponoszącego odpowiedzialność, przyczynienie się poszkodowanego. Treść art. 445 kc pozostawia przy tym swobodę Sądowi orzekającemu. Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia zależy, bowiem od uznania Sądu, który bierze pod uwagę całokształt okoliczności sprawy.

Przyznane w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie za krzywdę, w kwocie 5.000 złotych, jest w ocenie Sądu nieadekwatne do rozmiarów doznanej krzywdy, w tym zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych, trwałości skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość.

Powód obecnie ma 33 lata, od 16 lat zmagają się z fizycznymi jak również psychicznymi konsekwencjami wypadku. Skutki wypadku będzie odczuwał do końca życia i nie jest możliwy jego całkowity powrót do zdrowia. Wykonywanie pracy fizycznej, przede wszystkim noszenie ciężarów, czy ich podnoszenie, wywołuje u powoda trudności z widzeniem, również zmiany pogody wpływają na jego samopoczucie powodując bóle głowy wymagające zażywania leków. Wcześniej był aktywny życiowo, uczył się, chciał zdobyć prawo jazdy. Był samodzielny, w pełnym tego słowa znaczeniu. Wypadek pozbawił powoda pełnej sprawności fizycznej.

W zawisłej sprawie powód na skutek zdarzenia drogowego z 6 listopada 2001 roku doznał łącznie 22,5% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Mimo leczenia, nie jest możliwy całkowity powrót do zdrowia powoda. Powyższe wpływa również na dyskomfort psychiczny powoda.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w tym ustalony uszczerbek na zdrowiu powoda, a nadto rozmiar i rodzaj obrażeń jakich doznał, stopień jego cierpienia, wiek powoda (17 lat w chwili wypadku), Sąd mierząc wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie uznał, że za każdy procent uszczerbku na zdrowiu powód winien otrzymać stosowną rekompensatę pieniężną. Mając na uwadze, iż wysokość tej rekompensaty winna przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, w ocenie Sądu miarodajnym wyznacznikiem tej wartości będzie kwota zbliżona do minimalnego wynagrodzenia za pracę tj. 2.000 zł „za” 1% uszczerbku na zdrowiu, która to kwota nie jest elementem żadnego „taryfikatora zadośćuczynienia”, ale jest elementem porównawczym branym pod uwagę przy ocenie stopnia skutków wypadku. Powyższe stanowi łączną kwotę 45.000 złotych.

W ocenie Sądu kwota ta jest utrzymana w rozsądnych granicach i nie razi niewspółmiernością, pozwala w znacznym stopniu zatrzeć poczucie krzywdy i odczuwanie dolegliwości powstałych w związku z wyrządzoną szkodą. Wskazać przy tym należy, że pozwany wypłacił już powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 5.000 zł, a zatem powinien wypłacić jeszcze kwotę 40.000 złotych, której to domagał się powód.

Wobec powyższych stwierdzeń, Sąd ocenił, iż roszczenie powoda o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę związaną ze skutkami wypadku z dnia 6 listopada 2001 roku jest uzasadnione w całości i na podstawie art. 822 kc w zw. z art. 444 §1 kc i art. 445 §1 kc Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądzać od pozwanego na rzecz powoda kwotę 40.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od 19.09.2015 r. do 31.12.2015 r. a w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach sąd orzekł na mocy art.481§1 kc, mając na uwadze fakt, iż w dacie wydania odmownej decyzji w przedmiocie wypłaty zadośćuczynienia znane były pozwanemu wszystkie istotne okoliczności pozwalające mu na prawidłowe rozstrzygnięcie w sprawie.

O kosztach sąd rozstrzygnął w oparciu o treść art.108§1 kpc, art.98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, jak w punktach II i III wyroku, obciążając nimi pozwanego, z uwagi na fakt przegrania procesu w całości i zwolnienie powoda od kosztów postępowania w całości. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu a także część IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

SSR Karolina Koziół

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

К., 18.12.2017 г.